

Una realitat perfecta

Autora: Paula Gustems Escrich

Curs: 1r ESO

Centre: IES El Torrelló

Una realitat perfecta

Què passaria si la realitat perfecta fóra massa perfecta?

Des de que Alexandre tenia ús de raó, sempre havia pensat que la vida no era suficientment bona per a viure-la. La seua existència estava plena de xicotetes imperfeccions, que a ulls d'algú qualsevol no eren perjudicials, però que per a ell eren punyals que es clavaven al seu cor, fent-lo qüestionar-se si en realitat valia la pena gastar temps en esforçar-se.

Un dia, un suposada solució va aparèixer davant d'ell, com si fora acte del destí: unes ulleres de realitat virtual, que segons el que dia la gent, feien que tots els teus problemes desaparegueren, retratant la teua vida millorada, sense cap errada, cap decepció, cap moment de tristesa. Era tot el que Alexandre havia enyorat alguna vegada.

Primer va dubtar un poc:

“Com és possible?” Pensava *“Com pot fer una maquina alguna cosa que jo no he pogut fer en tot el que porte de vida? Es impossible”*

Però la temptació era massa gran. Alexandre veia com cada vegada, més persones s'endinsaven en el món que la intel·ligència artificial havia creat. Tots els que ho havien provat coincidien en la idea de que era tot el que havien ensomniat. En les seues cares es veia una aparent felicitat, una pau que ningú havia pogut experimentar en molt de temps.

Alexandre eixia al carrer tots els dies, anant a treballar com normalment, però buit per dins. Volia fer-ho, volia ficar-se les ulleres i sentir-se bé per primera vegada, però al mateix temps tenia por, per alguna raó que no podia explicar. Tenia por de necessitar un element artificial per a ser feliç. No volia que la seua vida depenguera d'un es ulleres de realitat virtual.

Es gitava totes les nits al seu llit, pensatiu, preguntant-se si la seua resistència tenia sentit. “Per què ara que puc tindre tot el que vull, no ho faig? Estic a un pas d'una vida perfecta. Per què no tinc el valor d'afrontar-ho?”

Cada vegada que passava per una tenda on venien les ulleres, el seu cor batejava amb força i els seus punys es tancaven involuntàriament, però no cedia, no s'ho perdonaria mai...

Els dies passaven lentament per a Alexandre, com un rellotge trencat que mai arribava a les dotze. Cada minut de la seua vida pareixia una eternitat, un passadís sense final. Estava caient a un pou d'on era impossible eixir, i ell no ho

volia acceptar. El pes de la seua tenacitat va començar a caure en ell, cada vegada més difícil de suportar.

Les nits eren llargues, carregades de pensaments no desitjats que el corcaven poc a poc, arrossegant-lo a un abisme fosc i ple de dubtes i incerteses que no tenien manera de ser resoltes.

Alexandre veia com el món canviava davant dels seus ulls; veia com amics i familiars alternaven de realitat, passant-se a la digital. Les converses ja no eren el mateix; els ulls que abans brillaven de felicitat, ara estaven coberts per unes grans ulleres que impediien el contacte visual.

Tot pareixia tret d'una pel·lícula, on Alexandre era sols un espectador, un narrador omniscient, algú que ja no era el protagonista de la seua història.

Un dia, una última gota d'aigua va fer que el got es desbordara, però no una gota qualsevol, sinó una que representava tot el patiment que Alexandre estava aguantant per tant de temps. La desesperança es va instal·lar al seu cor i la seua ment.

“Per què seguisc ací? Per què seguisc suportant aquest dolor, sabent que ningú ho agrairà?”

Amb eixes paraules en ment, Alexandre va anar a la tenda més pròxima i comprà les primeres ulleres de realitat virtual que va trobar. Quan va arribar a sa casa es va assentar a una cadira, sentint-se marejat. Pot ser, la única solució per callar tots els seus pensaments, era aquell aparell electrònic.

Amb les mans tremoloses i la seua respiració accelerada, va traure el producte de la caixa, deixant-lo en les seues mans. Mirà les ulleres amb determinació i por al mateix temps.

“Potser només així trobes un moment de descans” Va pensar ell, amb el cor en un puny.

Una única llàgrima va caure dels seus ulls, una mostra d'una rendició silenciosa, de desesperança.

Sense pensar-ho més, es ficà les ulleres i tots els seus pensaments es van silenciar...

El món va parèixer trontollar-se per un segon, el mareig que sentia Alexandre es va intensificar, però d'un moment a altre, tot el que sentia va desaparèixer; totes les seues preocupacions es van esfumar, com si foren l'arena al pas del vent.

Alexandre soltà un pantaix, aclaparat.

“C-com? C-com és açò possible?” Va murmurar ell.

Es va mirar les mans, sentint-se irreal. Va parar a pensar un moment, intentant recapitular els seus pensaments abans de posar-se les ulleres, però era incapaç.

Havien funcionat.

Alexandre es va sentir viu per primera vegada en mesos. Volia plorar, plorar d'alegria, però hi havia alguna cosa en el seu cos que no el deixava, com si una força ho impedira

Es sentia sorprenentment bé, com si el seu cor bategara per primera vegada, com si cada batec era una nota d'una animada melodia. Dins del seu pit sentia una calidesa que mai havia experimentat, com si dins del seu cos hi haguera una constel·lació sencera, plena d'estreles...

Alexandre començà a viure la vida sense preocupacions, però amb el pas dels anys, una tènue veu inicià a escoltar-se en el més fons de l'ànima del xic, com si d'alguna manera, la seua ment estiguera vençant al sistema.

A pesar d'això, el jove va seguir vivint tranquil·lament, sense cap problema, cap patiment, cap moment de reflexió... Com si tot fora una marxa constant i automàtica, que l'allunyava del més mínim desig de canvi.

La veu començà a escoltar-se cada vegada més fort, com si un pensament dins del seu cos el volguera advertir d'alguna cosa.

Alexandre notà açò i, encara que estiguera amb les ulleres posades, observà els comportaments de la gent; tots eren feliços, amb un treball perfecte, una casa perfecta, una família perfecta, una vida perfecta...

De sobte, tota la visió que tenia Alexander sobre les ulleres canvià. Ell, amb les ulleres posades, mai havia tingut un moment de tristesa, mai havia tingut el sentiment de desesperació, mai havia sentit que s'afonava.

Tot al seu cap canvià sobtadament; recordà qui era i la seua història, recordà tot el que havia passat, les errades que va cometre, les decepcions... I també recordà lo molt que li van ajudar aquelles males experiències, tot el que havia après amb això... Però, ara, no era més que un experiment, una conseqüència treta d'una vida “perfecta”, una persona monòtona, sense una història que contar, sense uns pensaments propis i sobretot, una ànima atrapada en una realitat no autèntica...